

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้

๑. เพื่อศึกษาข้อคิดในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง
๒. เพื่อวิเคราะห์สาเหตุของข้อคิดซึ่งเป็นปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง
๓. เพื่อหาข้อเสนอแนะในการปรับปรุงการสอนวิชาภาษาอังกฤษในตำแหน่งที่เกี่ยวกับทักษะการพูด

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยโดยศึกษาระบบเสียงภาษาอังกฤษและหลักสัทวิทยาภาษาอังกฤษระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง วิชาภาษาอังกฤษ แล้วคัดเลือกคำศัพท์ที่ประกอบที่ครอบคลุมระบบเสียงภาษาอังกฤษ และปรากฏในแบบเรียนของนักศึกษามาใช้สร้างแบบสอบถามออกเสียงภาษาอังกฤษ ๑ ฉบับ หลังจากการตรวจสอบความตรงของเนื้อหา โดยอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาในวิทยาลัยครู ๔ ท่าน และการตรวจสอบความเหมาะสมด้านภาษาศาสตร์ โดยผู้สอนวิชาภาษาศาสตร์ ๒ ท่าน แล้วนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน ๑๐ คน เพื่อดูความเหมาะสมของคำสั่งและเวลาที่ใช้สอบ ต่อจากนั้นจึงนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดสอบกับนักศึกษาวิชา

เอกภาษาอังกฤษ ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูงปีที่ ๒ วิทยาลัยครู
พระนคร วิทยาลัยครูจันทระเกษม วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา และ
วิทยาลัยครูสวนกุหลาบ แห่งละ ๒๕ คน รวมตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น ๑๐๐ คน
โดยบันทึกคำคอมลงในเครื่องบันทึกเสียง แล้วถ่ายเทไปคอบเป็นตัวเขียน
ตามหลักภาษาศาสตร์ จากนั้นจึงหาข้อผิดพลาด โดยนับจำนวนครั้งที่ปราก
กฎและจำนวนคำร้อยละตามประเภทของข้อผิดพลาด และลักษณะของข้อผิดพลาด
ทั้งศึกษาสาเหตุของข้อผิดพลาด เพื่อวิเคราะห์ปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษ
โดยเทียบกับผลการเปรียบเทียบระบบเสียงภาษาไทยและระบบเสียงภาษาอังกฤษ
แล้วเสนอแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง

สรุปผลการวิจัย

จากผลการศึกษาวิเคราะห์ครั้งนี้ สรุปผลได้ดังนี้

๑. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาไทยและระบบ
เสียงภาษาอังกฤษพบว่า แม้ระบบเสียงทั้งสองจะมีบางส่วนที่เหมือนกัน แต่
ก็ยังมีส่วนที่ต่างกัน ทั้งในด้านการออกเสียงสระ และพยัญชนะ การออกเสียง
เน้นในคำและการใช้ทำนองเสียง ซึ่งอาจเป็นปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษ
ของคนไทยได้

๒. ผลการวิเคราะห์การออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอก
ภาษาอังกฤษ ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง สรุปได้ดังนี้

๒.๑ ค่าเฉลี่ยของจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมดเท่ากับร้อยละ ๒๗.๑๖

๒.๒ ประเภทของข้อผิดพลาดที่มีอัตราการปรากฏมากที่สุดซึ่งเป็นปัญหา
ในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษามากกว่าประเภทอื่น คือ ข้อผิดพลาดในการ
ใช้ทำนองเสียง ซึ่งลักษณะของข้อผิดพลาดในการใช้ทำนองเสียงที่พบมากที่สุด คือ

การใช้ระดับเสียงผิด รองลงมาคือ ข้อผิดในการออกเสียงพยัญชนะ และเสียงพยัญชนะที่จะ เป็นปัญหามากที่สุดคือ เสียงพยัญชนะควบท้ายคำ ส่วนลักษณะของข้อผิดในการออกเสียงพยัญชนะที่ปรากฏมากที่สุดคือ การเปลี่ยนเสียงพยัญชนะจากเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง ประเภทของข้อผิดที่มีอัตราการปรากฏเป็นอันดับที่สามคือ ข้อผิดในการออกเสียงเน้นในคำ ซึ่งลักษณะของข้อผิดส่วนใหญ่ได้แก่ การออกเสียงเน้นผิดตำแหน่ง ส่วนประเภทของข้อผิดที่มีอัตราการปรากฏน้อยที่สุด และไม่ เป็นปัญหามากนัก คือ การออกเสียงสระ

๒.๓ ผลการวิเคราะห์สาเหตุของข้อผิดซึ่งเป็นปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาพบว่า สาเหตุสำคัญมี ๓ ประการ คือ

ก. สาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาไทย ได้แก่ การออกเสียงภาษาอังกฤษโดยมีเสียงภาษาไทยปะปนอยู่ หรือละเลยไม่ออกเสียงภาษาอังกฤษที่ภาษาไทยไม่มี

ข. สาเหตุจากความยากของตัวภาษาอังกฤษเอง ได้แก่ การออกเสียงผิดเพราะสับสนกับคำอื่น ซึ่งตัวสะกดคล้ายกัน หรือการที่ภาษาอังกฤษมีเสียงพยัญชนะควบหลายเสียง หรือการออกเสียงเน้นในคำที่ไม่มีกฎตายตัว

ค. สาเหตุจากความผิดพลาดของนักศึกษาเองในการพัฒนาการใช้ภาษา ได้แก่ การพลั้งเผลอหรือเดินเล่อในการออกเสียง หรือพยายามออกเสียงชัดเกินไป

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า ในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง นักศึกษามีปัญหา มากที่สุดในด้านการไร้น้ำเสียง ซึ่งสอดคล้องกับที่ พงษ์ศรี เลาชะวัฒนะ ได้เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาไทยและภาษาอังกฤษ พร้อมกับทำนายว่า คนไทยมีปัญหา

การใช้ทำนองเสียงมากที่สุด^๑ ลักษณะของข้อคิดที่ปรากฏมากที่สุดในการใช้ทำนองเสียงของนักศึกษาคือ การใช้ระดับเสียงผิด ซึ่งสอดคล้องกับการเปรียบเทียบแบบทำนองเสียงในประโยคภาษาอังกฤษกับประโยคภาษาไทย ของพรณีมี รุทรวาณิช^๒ ซึ่งได้สรุปว่า ปัญหาที่สำคัญประการหนึ่งในการออกเสียงของคนไทยคือ การใช้ระดับเสียง^๓ ส่วนประเภทของเสียงที่เป็นปัญหาน้อยที่สุดในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาคือ การออกเสียงสระ ซึ่งตรงกับการเปรียบเทียบระบบเสียงภาษาไทยกับระบบเสียงภาษาอังกฤษของ ฟังเงื่อง เครือตราฐ ที่กล่าวว่า โดยทฤษฎีแล้ว คนไทยจะฟังและพูดสระภาษาอังกฤษได้โดยไม่มีปัญหามากนัก^๓

ผลการวิเคราะห์ยังชี้ให้เห็นด้วยว่า ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษา เกิดจากสาเหตุสำคัญ ๓ ประการ คือ การแทรกแซงของภาษาไทย ความยากของตัวภาษาอังกฤษเอง และความผิดพลาดของนักศึกษาเองในการพัฒนาภาษา ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของ แจ็ค ซี ริชาร์ดส์ (Jack C. Richards)

^๑ Ponguri Lekawatana, et: al., A Contrastive Study of English and Thai, p. 9.

^๒ Pannince Rudaravanija, "An Analysis of the Elements in Thai That Correspond to the Basic Intonation Patterns of English," p. 160.

^๓ Foongfuang Kruatrachue, "Thai and English: A Comparative Study of Phonology for Pedagogical Applications," p. 89.

ที่แบ่งข้อผิดพลาดทางภาษาเป็น ๓ ประเภท คือ ข้อผิดพลาดจากการปะปนระหว่างภาษา ข้อผิดพลาดจากความยากในศัพทภาษา และข้อผิดพลาดจากการพัฒนาภาษาของผู้เรียน^๑

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

๑. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร

๑.๑ ควรพิจารณาวางหลักสูตรการเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูงวิชาเอกภาษาอังกฤษ ให้มีเวลาเรียนสำหรับการฝึกทักษะการพูดโดยเฉพาะ การออกเสียงมากพอ

๑.๒ ควรพิจารณาหลักสูตรในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ให้มีการฝึกทักษะวิชาภาษาอังกฤษมากเพียงพอที่จะเป็นพื้นฐานในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูงวิชาเอกภาษาอังกฤษอย่างดี

๑.๓ ควรจัดให้มีการอบรมครูอาจารย์ที่สอนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะ ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษให้สามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง ตลอดจนมีความรู้ด้านเทคนิคการสอนทักษะการพูด

๒. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้สอน

๒.๑ การสอนออกเสียงภาษาอังกฤษระดับนี้ ควรฝึกให้นักศึกษาออกเสียงระดับประโยคและเน้นเรื่องการใช้ทำนองเสียงอย่างถูกต้อง

๒.๒ การสอนทักษะการพูด ควรสอนในลักษณะที่สื่อความหมายได้ และเน้นให้นักศึกษาเข้าใจความหมายของข้อความที่พูด

๓. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้เขียนตำราเรียน

๓.๑ ตำราเรียนควรมีลักษณะเป็นบทฝึกการออกเสียงต่างๆในระดับประโยค

^๑ Jack C. Richard, "A Non-Contrastive Approach to Error Analysis," pp.172-188.

๔. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้วิจัยอื่น ๆ

๔.๑ ควรมีการวิจัยเรื่องเดียวกันนี้ กับนักเรียน หรือนักศึกษาระดับอื่น ๆ

๔.๒ ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับข้อคิดในการออกเสียงของนักศึกษา ซึ่งมีตัวสะกดเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย